

VECKOBLADET

2014:7

140228

40:e årgången

LÖRDAGSMUSIK

Helgeandskyrkan

1 mars kl 17

Motettföreningen Kamraterna

AFGHANISTANSOLIDARITET SKÅNE

Lunds Afghanistankommitté arrangerar den 3/3 kl. 18.30 ett möte med Dimitrije Todorovic, ny chef för SAK:s verksamhet i Afghanistan, på Kiliansgatan 9, Lund: ABF MittSkåne, i Oscar Olsson-rummet.

Todorovic har tidigare haft samma position på den brittiska organisationen OXFAM och kan Afghanistan. Viktigt tillfälle att ställa frågor, att lyssna och lära.

PUSSELBITAR

1. Behöver Schweiz Jas Gripen?

2. Sverige är världens åttonde största exportör av vapen.

3. Sverige säljer vapen till diktaturer. Exporten till Saudiarabien var 2013 nummer fyra i storleksordning och gick till ett land som klassas som en av världens brutalaste diktaturer. Ett land som allvarligt kränker mänskliga rättigheter. Ett rike som förbjuder kritik av islam och kungafamiljen. En nation med ett stenhårt kvinnoförtryck. En stat som dömer folk till piskning, stympning och offentliga avrättningar i enlighet med sharia.

Även Egypten, Bahrain, Kuwait och Oman fick i fjol vapenleveranser.

Olle Lönnaeus, SDS 26/2

4. 130 000 har dödats i kriget i Syrien.

5. Vänsterpartiet och miljöpartiet säger nej till svensk vapenexport. Regeringen har gått med på att utreda om export till diktaturer som Saudiarabien bör stoppas.

Olle Lönnaeus, SDS

VÅR VID DAMMARN AV GUNNAR STENSSON

Innan nattfrosten hunnit smälta plockar jag vårens första grönsvarta nässlor med stelfrusna fingrar. Ett svanpar simmar fram, i hopp om mat. Klargröna, krusiga hundkextelningar och frodiga kardborrsblad tävlar om det sneda solljuset. Hasselbuskens svängande hängen lyser gula.

Hemkommen lägger jag nässlorna i en gryta kokande vatten. När fingrarna tinar började de brännas och klia. Kliar gör också ögonen av hasselpollen.

I UPPRORSTIDER AV SH

”Det är rätt att göra uppror” hette det bland vänsteristerna som tågade runt i Stockholm i slutet av 1960-talet. Det var en uppfordrande slogan som fastnade i minnet. Är det då rätt att göra uppror, oberoende av vad man gör uppror mot? Nej, naturligtvis inte och världshändelserna under senare år tvingar en att reflektera över vad man gör uppror mot och vad man får i stället.

En stark nationalism

Man kan börja med att se på de pågående händelserna i Ukraina, det må mu kallas en revolution eller en statskupp.

Ukraina är en stat med starka nationella traditioner, ett eget språk och en ovilja att låta sig styras från Moskva. T.ex. var hatet mot Sovjetstaten så starkt att man satte upp en egen armé, Vlasovarmén med hundratusentals man, som gick med i Hitlers koalition och stred mot Sovjet för att sedan kohandla med amerikanerna. Men de senaste årens oro tog sin början 2004 när en stark oppositionsgrupp ifrågasatte ett valresultat där den ryssvänlige Viktor *Janukovyjtj* vann över den västvänlige Viktor Jusjtjenko. Valfusk, ja kanske, men inte belagt, man hänvisade till vallokalkäter. I en oerhört skicklig och välfinansierad kampanj (”den orangea revolutionen” med utdelning av tält och kommunikationsutrustning till demonstranterna från de stora amerikanska propagandafonderna) satte man vinnarna under sådan press att valet

kunde göras om och Västsidan vann. Här demonstrerades att man från gatan kunde nå politiska resultat utanför parlamentet och att detta applåderades i hela västvärlden.

En gång till

Vad som hänt nu är en upprepning. Kravallpolis gick hårt fram, med dödsoffer på båda sidorna. Men det blev en överenskommelse med oppositionspartierna om en koalitionsregering och slut på ockupationer och blodsutgjutelse. Men det kunde inte torget under ledning av mer hårdföra ledare acceptera. Man tog makten i parlamentet och struntade i överenskommelsen och sådant är läget nu. Gillandet är fullständigt från dem som annars är så noga med formaliteterna.

Det är säkert kört för Janukovyj och något annat är han inte värd efter att ha beordrat/låtit det ske att bortåt hundratalet demonstranter dödats av prickskyttar från hustaken. Men redan innan detta var västvärldens dom klar: det var Kievdemonstranternas önskningar som skulle följas. Det vore frestande att ta upp några andra uppror där västvärldens bild och åtgärder analyseras, säg Libyen, Thailand, Syrien, Iran. Journalisterna sitter på sina hotell och kan egentligen bara prata med studenter och folk från städernas utbildade elit. Ta Egypten. Där har militären i samarbete med städernas västorienterade medelklass förbjudit det parti/gruppering som har organiserat Egyptens fattiga landsbygdbefolkning och kastat dess ledare i fängelse. I trettio(?) år har det Muslimska brödrskapet stått för det folkliga motstånd som finns mot militärerna och utsatts för våld och förföljelse. Nu, efter den s.k. revolutionen, är man där igen och västjournalisterna beklagar detta lite lamt, det är ju bara religiösa fundamentalister det gäller. Man skulle önska att korrespondenterna och utrikeskommentatorerna kunde se att det är klasskamp som utspelar sig.

EU som stormakt

Till slut: Med händelserna i Ukraina har EU nu etablerat sig som en utrikespolitisk aktör på jämbredd med stormakter. Man är på väg att vinna kampen om Ukraina. Förloraren är Ryssland och dess inringning är nog snart fullbordad. Vitryssland återstår, men efter några resor av Carl Bildt och lite påtryckningar från Polen och Tyskland ska det väl snart vara fixat. Det behövs inga arméer numera.

UPP FLYGA ORDEN, TANKEN STILLA STÅR: SJUTTON ÅR I JAN BJÖRKLUNDS FÖRESTÄLLNINGSVÄRLD AV GUNNAR STENSSON

DN Debatt 29/5 1997: ”De skildringar som kommer från klassrummen är skrämmande: Elever som systematiskt stör, bråkar och hindrar kamraterna att ta del av undervisningen. Elever som medvetet provocerar genom att konsekvent komma för sent, sitta med fötterna på bordet och vara oförsänkta mot sina lärare.”

Sjutton år senare:

TT 26/2 2014: ”Lärare kommer aldrig ensamma att åstadkomma förändring. Om en lärare tar tag i en ordningssituation är det alldeles för ofta, upplever jag, som föräldrarna tar elevens parti.”

Därför får Metta Fjellkner, tidigare ordförande i Lärarnas Riksförbund, nu regeringens

uppdrag att utreda skolans ordningsproblem, som bara förvärrats medan Jan Björklund i minst sjutton år upprepat sitt mantra: Ordning och reda, ordning och reda, ordning och reda!

FRAMGAFFLAT - OM CYKEL OCH TRAFIK: DEN (NÄSTAN) OCYKLINGSBARA STADEN AV ULF NYMARK

Tekniska nämndens borgerliga majoritet har som bekant sagt nej till en snabbcykelväg genom Lund – från Allhelgonakyrkan och söderut genom stan och vidare till Malmö. Deras nej innebär så vitt jag förstår att det bedrövliga skick som Lunds stads gator befinner sig i ska bestå inom överskådlig framtid.

Jag cyklade igår från sträckan från Bredgatans början i norr och söderut. Från startpunkten och till Stora Södergatans korsning med Drottensgatan räknade jag in 68 farthinder för cyklar i form av gupp eller upphöjningar. Med farthinder menar jag ojämnheter som gör det direkt obehagligt eller t.o.m farligt att passera i måttlig marschfart, dvs 18-20 km/tim. Där ojämnheterna inte direkt är att betrakta som farthinder för det nästan hela sträckningen otrevligt att köra på grund av ojämnheter.

Jag testade också sträckningen förbi Stortorget i norrgående körbanan. Från torgets södra del till dess norra som kan vara vid pass 60 meter räknade jag in inte mindre än 18 farthinder.

Hela stadskärnan är fylld av cykelfarthinder . Vissa gatuavsnitt, som t ex stora delar av Magle Lilla Kyrkogata, som är en del av den lila cykelstråket, är rena hinderbanan. Och där det inte är farthinder är ändå korrugeringen så påtaglig att det känns otrivsamt och obekvämt att cykla. Till detta kommer förstås den alltmer ohämmade biltrafiken i stadskärnan. Det s k låset vid Stortorget är ett stort skämt och Lilla Fiskaregatan myllrar av bilar. Polisen och kommunen struntar helt i den olagliga biltrafiken. Lunds stadskärna är inte ur någon aspekt cykelvänlig, den är direkt cykelfientlig och nästintill ocyklingsbar. Att så många lundabor ändå cyklar är alltså inte beroende på bra cykelinfrastruktur, det är *trots* den kassa infrastrukturen.

Nishiki vädrar morgonluft

”Luften är fylld av förväntan i Göteborg. I veckan slog man upp portarna för en samlad presskör och pratade om säkerhet, nya Nishikicyklar och framtiden. Konzeptcykeln B 809 Hybrid hade skeppats från cykelmässan i Amsterdam för ett par veckor sedan och stod nu upplyst i en stor disajnstudio på Hisingen. Cykeltidningsjournalister från hela Europa studerade cykeln in i minsta detalj. Den stilrena skandinaviska disajnen höjdes till skyarna.”

Så skrev förstås inte Sydsvenskan på sina trafiksidor häromveckan. Så skrivs det inte om cyklar. Men byt ut Nishiki mot Volvo och bil mot cykel i texten ovan (och anglifiera stavningen av ”disajn”) så får ni vad som skrevs i tidningen.

Men tänk om vi någon gång i en i framtid skulle kunna läsa texter som den ovanstående om cyklar – då kan man verkligen prata om att mänskligheten gjort ett par pedalvarv på utvecklingens väg.

FREDRIK REINFELDT INBJUDER S ATT BILDA FRONT MED M MOT V

AV GUNNAR STENSSON

Fredrik Reinfeldt besökte gymnasisterna i Borgarskolan i Malmö i onsdags. Han pratade farbroderligt om högre krav och ordning och reda. De vanliga flosklerna, alltså.

Men det var inte det viktiga. Det viktiga var budskapet till Socialdemokraterna. Fredrik Reinfeldt ser inte dem som Moderaternas huvudmotståndare i skolfrågan. Deras skolsyn ligger så nära Moderaternas, menar han. M och S skall gemensamt avföra den seriösa debatten om skolfrågan från valet.

Det här är vad Fredrik Reinfeldt egentligen säger: ”Vi slutar tjata om hur ni slog sönder den likvärdiga skolan genom kommunaliseringen. Men då måste ni också lova att sluta kritisera oss för vinsterna, skolmarknaden och friskolorna. Och Academedias miljoner. Vi ska prata om vår samsyn i skolfrågan i stället.

Jag har hållit på med politik i 25 år, jag har aldrig känt en sådan enighet bakom den typ av kunskapssyn som jag alltid företrätt. Men vi har en gemensam fiende: Vänsterpartiet, som kritiserar både kommunaliseringen och friskolan. Och de har stöd från en opinion som är både stor och bred. Men gud ske lov har vi alla de andra partierna, FP, C, KD, MP, med oss i fronten.

Vi sätter in våra samlade resurser – och de är inte små – på att utmåla Vänsterpartiet som ett extremistparti genom att fylla media med struntprat som att Vänsterpartiet är mot tidiga betyg och ökningen av antalet nationella prov. Allt tal om kommunalisering och friskolemarknad däremot måste vi tiga ihjäl. Folk är så dumma så det kommer säkert att lyckas.

Ställ upp på ett fruktbart samarbete mellan det nya och det gamla arbetarpartiet mot vänsterextremismen!”

Vi får hoppas att Löfven inte nappar på kroken. Det vore helt förödande för skolan. Den fragmentiserade segregeringade skolmarknaden skulle cementeras för all framtid.

Det skulle också vara förödande för Socialdemokraternas trovärdighet. Däremot skulle det säkert gynna Vänsterpartiet, som visserligen skulle svartmålas av alla övriga partier, men hela tiden stå i centrum för valdebatten och vinna röster från den breda opinion som inser vad som står på spel. Men skolans kvalitet är viktigare än en valframgång för Vänsterpartiet.

Man brukar peka på borgerlighetens dominans när det gäller media som gör det möjligt att vilseleda opinionen genom ren massverkan.

Men den dominansen fungerar inte i skolfrågan. Varken DN eller SvD kan utestänga skolexperterna från sina debattsidor. Landets största tidning, Aftonbladet, företräder genom sin politiska redaktör Karin Pettersson en syn på skolfrågan är närmast identisk med Vänsterpartiets. Journalister som Emma Leijnse i Sydsvenskan har som skolexpert en liknande syn. Flera unga engagerade kvinnor på Expressens ledarredaktion likaså. Jag exemplifierar med slutklämmen i Expressens ledare den 26/2, skriven av Ann-Charlotte Marteus:

”Vi skulle inte behöva nedlåta oss till fjantiga diskussioner om huruvida lärare bör ha rätt att låsa dörren till klassrummet.

En bra skola är enhetlig: alla lärare och klassrum genomsyras av samma normer och höga målsättningar. Skolan måste styras. Men hur ska det ske i ett land med världens mest decentraliserade och fragmentiserade skolmarknad?”

TORTYREN AV PALESTINSKA BARN MÅSTE UPPHÖRA

AV GUNNAR OLOFSSON

Tre av fyra palestinska barn som fångslas av israelisk militär misshandlas fortfarande fysiskt i samband med arrestering och förhör. Det konstaterar den palestinska grenen av Rädda Barnen ([DCI-Palestine](#)) i en aktuell rapport. Israel är det enda land som automatiskt och systematiskt åttalar och dömer barn i militärdomstolar, och varje år hanteras 500-700 barn - en del så unga som 12 år! - inom det militära systemet.

Allt fler barn arresteras i sina hem på natten, mellan midnatt och klockan 5 på morgonen – 56,1% förra året mot 45,4% året innan. Barnen förses med ögonbindlar, bakbinds och utsätts för sömndeprivation. De förs till något förhørscenter, där de i 96% av de dokumenterade fallen förhörs ensamma, utan närvaro av advokat eller någon förälder eller annan för barnen bekant vuxen person. I 21,4% av fallen hålls barnen inspärrade i isoleringscell, i genomsnitt 10 dagar, innan de ställs inför en militärdomstol och får skriva på ett ”erkännande” på hebreiska – ett språk de inte förstår. Straffen avtjänas sedan, ofta bland vuxna kriminella, i fängelser inne i Israel – där barnen inte kan få besök av sina anhöriga. Anklagelsen är i de flesta fall stenkastning, ett brott som enligt israelisk militärlag kan ge upp till 10 års fängelse. Vid årsskiftet satt 154 palestinska barn i israeliska fängelser. Inga israeliska barn hanteras inom det militära rättssystemet.

Enligt Barnkonventionen, som Israel undertecknat, får inget barn utsättas för tortyr eller annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling och bestraffning (artikel 37), och Fjärde Genèvekonventionen förbjuder uttryckligen Israel att fångsla palestinska barn från Västbanken inne i Israel (artikel 76). År 2012 visade en rapport skriven av brittiska advokater (”Children in Military Custody”, juni 2012) att palestinska barn regelbundet misshandlas och torteras i israelisk fångenskap. I människorättsorganisationen Human Rights Watchs årsrapport 2013 konstateras samma sak. Trots detta kan övergreppen uppenbarligen fortsätta.

Det är nu hög tid att reagera. Misshandeln av barnen måste stoppas. Sveriges regering och EU måste klart deklarerat att fångslande och tortyr av palestinska barn inte är förenligt med den respekt för mänskliga rättigheter och demokratiska principer som är ett villkor för associationsavtalet (artikel 2) om samarbete mellan Israel och EU. Upphör inte övergreppen måste avtalet upphävas. Människorättsorganisationerna måste göra mer än skriva nya rapporter, och börja utreda möjligheten att agera juridiskt eller på annat sätt. Läkarförbundet måste kräva av sin israeliska motpart trovärdiga bevis för att den israeliska sjukvården inte deltar i tortyr av fångar - något som åtminstone fram till nyligen varit fallet.

Gunnar Olofsson

Debattör och medlem i Palestinagrupperna

VAD VET VI OM VENEZUELA?

I skuggan av dramat i Ukraina gör sig oppositionen i Venezuela alltmer synlig, med kastrullskrammel och krav på president Maduros avgång. Medan rapporteringen från Ukraina oftast varit insiktsfull och prövande, kan detta inte sägas om rapporteringen från Venezuela. En rimligen väl insatt person, Francisco Contreras, ordförande i Latinamerikagrupperna,

skröder inte orden. Texten nedan återges oavkortad från hans debattinlägg den 25 februari med rubriken *Hur svensk media tog kål på sanningen om Venezuela*

Offret i krig är alltid sanningen, sägs det. Och uppenbart har stormedia laddat för krig kring Venezuela. För man häpnar hur rapporteringen har gått överstyr med felaktigheter, lögnar och lösa rykten.

Värst kanske är de falska bilderna. I brist på bilder med blod och ”smaskiga” inslag från Venezuela använde man sig av bilder från Grekland, Spanien, Chile, Colombia och Mexiko. CNN var kanske värst med bilder från Singapore. Studenter och demonstranter själva från dessa länder avslöjade snabbt CNN, spanska medier och andra som falsifierat bilderna via de sociala medierna med #NoEsVenezuelaEsChile eller #NoEsVenezuelaEsColombia. Den svenska rapporteringen har följt samma olyckliga informationsmönster.

SvD (2014-02-21) skrev att Maduro ”beordrat ut nationalgardet för att tillsammans med polisstyrkor slå ner demonstrationerna”. Detta dementerades av en notis från TT-Reuters som publicerade Maduros korrekta citat ”Alla som ger sig ut för att begå våldsamheter kommer att gripas”.

Dagens Nyheter (2014-02-22) rapporterade felaktigt att ”Undantagstillståndet ska tysta oppositionen” och att regeringen ”sönt fallskärmstrupper i ett försök att slå ned protesterna”. I sista meningen i artikeln preciseras, men återigen felaktigt, att det skulle vara i delstaten Táchira som ”undantagstillstånd” införts. Sveriges Radio rapporterade (2014-02-23) att regeringen militariserat ”delar av landet”. New York Times och TT-Reuters dementerade DN och SR:s rapportering då undantagstillståndet aldrig infördes i någon del av landet och fallskärmstrupper sattes in endast i motorvägen La Fria mellan staden San Cristobal och gränsen till Colombia i delstaten Táchira.

SVT-korrespondenten (2014-02-22) rapporterade att ”CNN fått sina ackrediteringar indragna” och SR (2014-02-24) att Maduro ”slängt ut bland annat amerikanska CNN från Venezuela”, nästan i samma minut som vi kunde se journalisterna från CNN i en livesändning från en presskonferens med just Maduro. Aftonbladet (2014-02-16) skrev att nyhetskanalen TNT24 stängts ner. Påståendet faller på eget grepp eftersom det är en colombiansk TV-kanal och fortsätter sända, om inte högerledaren Santos i Colombia beordrar att stänga den.

Aftonbladet (2014-02-17) rapporterade med stora rubriker ”Uppgifter: Kuba skickade soldater till Venezuela”, ”uppgifter” som uppdagades komma från den psykiskt instabila fd generalen Angel Vivas. ”Uppgifterna” var ännu en lögn på vift och bilden som skulle föreställa ”kubanska soldater” var så klart fejkad. Aftonbladet (2014-02-24) skrev också att inrikesdepartementet meddelat att ”de som deltog i våldsamheter skulle bli av med sina pass under fem år”. Ett falskt rykte som planterats den 21/2 av en insändare som förmedlades vidare av den venezuelanska oppositionella tidningen 6toPoder och som snabbt blev en ”världsnyhet”. Inrikesministern Rodriguez Torres dementerade ”nyheten” i Ultimas Noticias och via twitter den 22/2.

SR (2014-02-25) citerar delstatsguvernören Vielma Mora med en uppmaning att släppa ”politiska fångarna”. Men vad guvernören egentligen säger är ”Jag håller inte med att hålla kvar Ivan Simonovis och Leopoldo Lopez i fängelse”.

En ledarskribent skriver i **SvD bloggen** (2014-02-24) att händelserna i Venezuela förblivit nästintill orapporterade. Vilket inte heller stämmer i Sveriges fall när varenda stormedia haft minst 3 artiklar/inslag om Venezuela i loppet av en vecka. Snarare är det en överrapportering jämfört med exempelvis osynliggörandet av bondestrejken i Colombia i augusti förra året som lamslog hela landet, med införandet av undantagstillstånd, militarisering av delar av landet

och som krävde minst 20 döda, 286 gripna, 485 skadade och 4 försvunna. SvD hade (just det) noll artiklar om detta.

Francisco Contreras, Ordförande i Latinamerikagrupperna

Debattinlägget är hämtat från alltid.se.

Bertil Egerö

SVAR PÅ PRO:S OCH BYALAGETS FEM FRÅGOR TILL DE POLITISKA PARTIERNÄ AV GUNNAR STENSSON

Modern, centralt belägen Träffpunkt i Klostersgården utlovar Socialdemokraterna i sitt svar.

Vi är naturligtvis glada över detta löfte, liksom över de övriga konstruktiva förslagen i skrivelsen från Ann-Margreth Olsson, S, andre vice ordförande i vård- och omsorgsnämnden.

Men verksamheten måste komma igång snarast möjligt. Det blir därför nödvändigt att omedelbart efter en eventuell valseger åter hyra den tidigare lokalen på Vårvädersvägen.

På det sättet får man tid att utforma "en modern, centralt belägen Träffpunkt" samtidigt som man tillgodoser det omedelbara behovet av en Träffpunkt efter tre år utan all träffpunktsverksamhet. Dessa synpunkter framfördes till Ann-Margreth Olsson, som snart replikerade:

"Tack för ditt svar. Träffade Torsten idag på förmiddagen på PRO-möte i deras samorganisation. Förstod också på honom att **det är viktigt att ta chansen att använda den lokal som redan finns. Skulle kunna fungera som ett viktigt komplement till mötesplatsen.**"

Läs hela s-svaret »

Någon dag senare anlände också svar från C och FP. John Lager och Lars Bergwall, C, skriver, att om inte samarbetet med Kultur och Fritid fungerar tillfredsställande måste nya och ändamålsenliga lokaler tas fram till halvårsskiftet 2015.

Den korta nyttjandetiden är olycklig och vi försöker utöka den, skriver Tove Klette, FP. Hon lovar också att utvärdera verksamheten i Mötesplats Klostersgården och om den inte fungerar leta efter andra lösningar.

Läs hela svaret från c och fp»

Därmed har vi fått svar från samtliga partier utom M, KD och SD. Vi konstaterar att Vård och Omsorgsnämnden hittills varit passiv, trots att det redan för ett halvår sedan blev uppenbart, att det inte finns möjlighet att erbjuda träffpunktsverksamhet i Mötesplats Klostersgården mer än några timmar två förmiddagar i veckan.

Om man tagit fasta på kritiken, kunde man ha tillfredsställt de gamlas behov, samtidigt som man sökt andra lösningar än den korta nyttjandetid som erbjuds på Mötesplats Klostersgården.

Vi förväntar oss nu att S så snart som möjligt tar initiativ till att återuppta träffpunktsverksamheten i den tidigare lokalen.